

[Engell]

de, prioriterer sit arbejde på en sådan måde, at han har mulighed for at være med i disse debatter.

For så vidt angår det andet spørgsmål, hr. Anker Jørgensen nævnte, mener jeg ligesom hr. Anker Jørgensen, det er vigtigt, at der er principielle drøftelser på Nordisk Råds sessioner, og de to temaer, der er valgt, er vigtige spørgsmål. Men det er klart, at der i befolkningerne, i medierne, må være en berettiget forventning om, at man ud over at holde taler også følger det op med konkrete initiativer. Det er rigtigt, som hr. Anker Jørgensen siger, at de konkrete initiativer primært er i de nationale parlamenter. Men det, vi taler om, f.eks. racismediskussion, men også beskæftigelsesområdet, er jo også noget, der har en række fællesnordiske aspekter; må jeg bare på hele det økonomiske område minde om samvirket mellem vore lande.

Derfor er det lidt tomt, at vi efter 3-4 dages debat i Oslo må sige, at så rejser vi i øvrigt hjem, og så foregår debatten hjemme i vores parlamenter. Det synes jeg er at udstille lidt magtesløshed i forhold til den europæiske udvikling, og derfor beklager jeg, at der ikke, om ikke er sat penge af, så i hvert fald er noget mere handling, noget mere konsekvens, i forhold til det, vi skal drøfte på sessionen.

Enggaard (V):

Jeg vil gerne først byde velkommen til den nye samarbejdsminister. Jeg ønsker, at arbejdet med det nordiske må blive til glæde såvel for ham som for Folketinget. Jeg mener selv at have gjort den erfaring gennem mange år, at der ligger mange værdier i dette område, som man med stor glæde tænker tilbage på at have været med i at skabe.

Ministeren har fået en hensigtsmæssig ressortildeling. Hans lange titel indebærer jo, at man her har føjet de geografiske dele af Nord-europa sammen, som har en sammenhæng i arbejdet her. Blot kunne man spørge, hvorfor Barentsrådets virke og de problemer, som vel egentlig også hører Norden til, ikke ved samme lejlighed er lagt inden for ministerens ansvarsområde.

Det vil i øvrigt blive interessant at se, hvordan arbejdsdelingen imellem statsministeren og samarbejdsministeren vil være i praksis. Vi har allerede haft en diskussion om det her i

dag, og det er vel forhåbentlig ikke sådan, som man somme tider har antydnet, at når man fordeler arbejdet og æren, så flyder æren opad og arbejdet nedad.

Det er i øvrigt en god skik, at vi her i Folketinget tager det nordiske samarbejde op til vurdering og debat som nu her ved behandling af Nordisk Råds Danske Delegations beretning. Det har udviklet sig gennem årene. Der var nogle år, hvor man ikke gjorde det, men det, at man i grupperne får lejlighed til at have en indgående drøftelse af disse ting, engagerer selvsagt Folketingets medlemmer mere, end tilfældet ellers ville være. Det er vores håb, at det kan medvirke til, at Folketingets medlemmer i øvrigt bliver mere engageret i nordiske spørgsmål, så det ikke bliver forbeholdt nogle få kendere. Den risiko er absolut til stede; jeg siger det også, når jeg ser ud over salen her, hvor nogle få kendere er til stede, men hvor der godt kunne have været flere.

Det nordiske samarbejde har allerede i nogen tid været placeret i billedet af den udvidelse af EF, som er på trapperne efter Sveriges, Norges og Finlands ansøgninger om medlemskab af Den Europæiske Union, og hvor etableringen af EØS er et foreløbigt, skelsættende udtryk for dagens europæiske virkelighed. Sammen med udviklingen i Central- og Østeuropa, herunder ikke mindst de tre baltiske landes selvstændighed, har det givet Nordisk Råd en udenrigspolitisk baggrund med klare opgaver og forpligtelser. Jeg kan her tilslutte mig de bemærkninger, som hr. Engell havde på det område. Den opgave finder Venstre at rådet har taget op og løst på en god måde, men det skal selvsagt følges omhyggeligt, hvordan den videre udvikling på det område kan ske.

Om debatten om disse ting kunne man bare nære det ønske, at rådets debat ikke bliver en plads for rent nationale opgør for eller imod EF-unionen, men bliver præget af mere principielle spørgsmål om Nordens placering i Europa, herunder Østersøregionens samlede perspektiv, altså også Nordens muligheder og forpligtelser i relation til Baltikum og de øvrige Østersølande.

Et spændende perspektiv vil også være, hvordan vor region kan påvirke Europas videre udvikling. Hvad kan nordisk livsstil og tanke måde bidrage med? Vi skal ikke undervurdere den samlede indflydelse, som denne re-